ט אף הם. כמו רמזן שינה מזגיו מקוטפות כלעיל [ז]. ומכל מקום לא קאמר הכא הכי, לפי שלא היתה מרכבת שמעון ולוי כל כך כאבן רמזן:

ודיה מתירא יהודה. ומסלק עצמו לגויות. התחיל קורא לו יהודה אתה תיך כרמשונים, והיינו דכתיב ביה אתה, כדפירשתי לעיל פל"ח [יח]:

ט [ז] חֲרֵי שִׁמְעוֹן וְלֵוִי יָצְאוּ אַף הֵם פְּנֵיהֶם מְכֻרְכָּמוֹת, וְהָיָה מִתְיָרֵא יְהוּדָה שֶׁלֹּא יִזְכֹּר לוֹ מַעֲשֶׂה תָּמָר, הַתְחִיל קוֹרֵא לוֹ יְהוּדָה אַתָּה יוֹדוּךָ אַחֶיךָ [מט, ח]. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, אַתָּה הוֹדֵיתָ בְּמַעֲשֵׂה תָּמָר, יוֹדוּךָ אַחֶיךָ לִהְיוֹת מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם. יָדְךָ בְּעֹרֶף אֹיְבֶיךָ. זֶה דָּוִד שֶׁהוּא עוֹמֵד מִמֶּנּוּ, דִּכְתִיב בֵּיהּ [שמואל ב, כב, מא] וְאֹיְבַי תַּתָּה לִי עֹרֶף. יִשְׁתַּחֲווּ לְךָ בְּנֵי אָבִיךָ. יִצְחָק אָמַר לוֹ לְיַעֲקֹב [בראשית כז, מט] בְּנֵי אִמִּךָ, שֶׁלֹּא הָיְתָה לוֹ אֶלָּא אִשָּׁה אַחַת רִבְקָה, אֲבָל יַעֲקֹב שֶׁהָיָה לוֹ אַרְבַּע נָשִׁים אָמַר לוֹ לִיהוּדָה בְּנֵי אָבִיךָ. גּוּר אַרְיֵה יְהוּדָה מִטֶּרֶף בְּנִי עָלִיתָ, מִטַּרְפּוֹ שֶׁל יוֹסֵף שֶׁאָמַרְתָּ [לז, כו] מַה בֶּצַע.

דָּבָר אַחֵר, מִטֶּרֶף, מִטַּרְפָּהּ שֶׁל תָּמָר, שֶׁהִצַּלְתָּ אַרְבַּע נְפָשׁוֹת, עֲצָמְךָ וְתָמָר וּשְׁנֵי בָנֶיהָ. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא, אַתָּה הִצַּלְתָּ אַרְבַּע אַף אֲנִי אַצִּיל אַרְבָּעָה מִבָּנֶיךָ, חֲנַנְיָה, מִישָׁאֵל, וַעֲזַרְיָה, וְקָרָא לוֹ אַרְבָּעָה שֵׁמוֹת, גּוּר אַרְיֵה יְהוּדָה, כָּרַע שָׁכַב כְּאַרְיֵה וּכְלָבִיא [במדבר כד, ט].

י לֹא יָסוּר שֵׁבֶט מִיהוּדָה, זֶה כִּסֵּא מַלְכוּת, כְּמַאֲמַר אֱלֹהִים עוֹלָם וָעֶד שֵׁבֶט מִישׁוֹר [תהלים מה, ז], אֵימָתַי, וּמְחֹקֵק מִבֵּין רַגְלָיו, כְּשֶׁיָּבוֹא אוֹתוֹ שֶׁהַמַּלְכוּת שֶׁלּוֹ, שֶׁכָּתוּב בּוֹ [ישעיה כח, ג] בְּרַגְלַיִם תִּרְמָסְנָה עֲטֶרֶת וגו'. עַד כִּי יָבֹא שִׁילֹה, מִי שֶׁהַמַּלְכוּת שֶׁלּוֹ. וְלוֹ יִקְּהַת עַמִּים, מִי שֶׁמַּקְהָה שִׁנֵּי כָּל הָאֻמּוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר [מיכה ז, טז] יָשִׂימוּ יָד עַל פֶּה אָזְנֵיהֶם תֶּחֱרַשְׁנָה. דָּבָר אַחֵר, וְלוֹ יִקְּהַת עַמִּים, מִי שֶׁאֻמּוֹת הָעוֹלָם מִתְקַהֲלִין עָלָיו, שֶׁנֶּאֱמַר [ישעיה יא, י] שֹׁרֶשׁ יִשַׁי

תמד יפה

שהרי רמינו כמה ימים שמר המלכות מיהודה, שעל כן דחקו בגמ' [סנהדרין ה ע"ב] לפרש רמזי גליות. לכך אמר לימתי ומחוקק מבין רגליו כו', פירוש דקרא לא מיירי אלא מלכי המשיח, שמשיגות מלכותיה לא תמחצל, וזהו שאמר אימתי ומחוקק וגומר, פירוש לימתי יהיה זה שאמר ומחוקק מבין רגליו, כשיבא אותו שהמלכות שלו להיינו משיח. ופירוש עד כי יבא שילה, כשיבא שילה. ולו שמלת עד דבקה למעלה, ופירוש לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו לעד לעולם, וזה כשיבא שילה:

שכתוב בו ברגלים תרמסנה. לא דריש לה מהמחוק מבין רגליו, אלא פרושי קמפרש שמי שהמלכות שלו, היינו שכתוב בו ברגלים תרמסנה. ופירושו אלפי שהמלכות ליהודה כמלות הזקן וזוב נעתק ממנו לאפריים, הנה כשתרמסנה ברגלי עטרת אפריים, נמצא יהודה שהמלכות שלו זוכה בשלו. וזהו שאמר שם [פיסעיה ה] ביום ההוא יהיה ה' צבאות לעטרת צבי ולצפירת תפארה לשאר עמו ולרוח משפט ליושב על המשפט, להיינו בית דוד. ואע"פ שהמקרא ההוא מדבר בהשתרות מלכות בית דוד כשגלו י' השבטים, לא מייתי מהתם אלא זכר לדבר שהמלכות של יהודה לרמיה שהמשיח רמוי לומר שהמלכות שלו. וכן לא קשיא לן היכי מייתי ברגלים תרמסנה דמייתי בפורענות ישראל, אלא בעי למתוי רמיה אלא שהמלכות של יהודה, כמו שאנו נאמר ברגלים תרמסנה עטרת אפריים, ונשתרה מלכות דוד:

שמקדמה שיני האומות. פירשתי לעיל פל"ח [יג]:

מתקהלין עליו. ויקהת לשון קיבוץ, כמו ליקהת אם [משלי ל, יז], כלפרש"י נחומם: